

er ikke det principielle, men Skønnet er forskelligt her. Naar der i de Forslag, der ere fremkomne her, er Tale om et eller to Mars Bestræbelser som et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at den vedkommende har i Sinde at bevare sin Selvstændighed, da forekommer dette mig unægtelig ganske utilstrækkeligt. Jeg mener, at Mæremaalet maatte være længere. Dette er jo imidlertid ikke det afgørende ved dette Spørgsmaal og vistnok ikke det, hvorom Diskussionen tilsidst vil komme til at dreje sig, men det vil sikkert blive Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved Siden af denne lovmæssige Ret for de fattige til efter et vist Mæremaal at faa Fattigunderstøttelsen eftergivet, skal bibeholdes den aldeles vilkaarlige Eftergivelsesret, som man antager, at Kommunerne nu have, en Eftergivelsesret, som jo, efter hvad den ærede Ordfører selv har udtalt, fører til den største Ullighed, idet der jo i den allerstørste Kommune her i Landet, nemlig Kjøbenhavn, ikke har vist sig nogen som helst Tilbøjelighed til at benytte denne Ret. Jeg antager ikke, at nogen vil nægte, at en saadan vilkaarlig Eftergivelsesret kan give Anledning til de allerstørste og alleruhyggeiligste Misbrug. Jeg siger ikke, at den har gjort det, men jeg kan tænke mig, at man umiddelbart før et Valg kunde blive ganske overordentlig om paa dette Punkt og kunde finde paa at eftergive Fattighjælp efter en stor Maalestof, saa at de vedkommende, naar Valget var overstaet, igen maatte ty tilbage til Fattigvæsenet. Jeg siger ikke, at det er slet, men jeg siger, at det kan ske, og vi vide alle, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være. Nu bliver det sagt fra den ærede Ordførers Side — og jeg veed, at han sætter Pris paa, at denne Ret bliver bibeholdt — at denne Ret er stærkt benyttet af Sogneraadene. Jeg tør ikke modstige ham deri, naar han siger det, idet hans Erfaring maa gaa i den Retning, men jeg kan kun sige, at hvor jeg har haft Vejledning til at virke, baade i Sogneraad og ogsaa i større Kredse, har jeg ikke gjort Erfaringer om, at denne Ret er stærkt benyttet. Men naar den ærede Ordfører siger det, er det altsaa Tilfældet paa de Steder, hvor han er kendt. Dette fremhæver imidlertid yderligere Ulligheden, og det forekommer mig, at det, der her væsentligt maa tages Hensyn til, er de fattiges Stilling. Det er en Lov for dem, der her er Tale om, og ikke en Lov for Sogneraadene og Kommunerne. Og jeg kan ikke tænke mig noget mere ligegyldigt for den kommunale Selvstændighed, end at man paa et saa ubetydeligt Punkt som dette blev

enig om en ensartet Lovbæfalet Ordning. Hvis man maa indrømme, at den Stilling, man skabte for de fattige, blev bedre efter den Opfattelse, jeg forsvarede, end efter den, som den ærede Ordfører forsvarede, saa tillader jeg mig rigtignok at tro, at den kommunale Selvbestemmelsesret er af ganske forsvindende Interesse her, jeg kunde næsten sige noget ganske ligegyldigt. Det er det, hvorpaa det skal staa, om ikke den fattige, hvis Sagen udvikler sig paa den af mig antydede Maade, vil blive bedre tjent dermed. Hvis han efter flere eller færre Mars Forløb opnaar en sikker Ret til at faa Fattighjælpen eftergivet hele Landet over, er dette i og for sig et bedre Resultat, end hvis man bevarer den nuværende Ordning, enten saa den kommunale Selvstændighed paa dette Punkt derved skulde blive mere eller mindre begrænset. Endelig er der et andet Punkt, nemlig Hjemtendelsesretten. Det har, for saa vidt jeg forstaaer, været en fuldstændig vilkaarlig Ret til at fordrø den paagældende hjemtend; den fattige har, vistnok i det Spørgsmaal ikke haft meget at sige, naar haade Opholdskommunen og Forsjorgelseskommunen har kunnet sende ham hjem. Nu er den ærede Ordfører og jeg fuldstændig enige om, at man bør skabe Regler, hvorved dette bliver næsten umuligt, og der kan man saa altsaa sige, at Kommunens Besøjselse i saa Henseende bliver indskrænket. — Det har den ærede Ordfører vistnok ikke skænket en Tanke — at Kommunen ikke faar denne Ret, denne formelle Besøjselse. Det synes jeg imidlertid ikke har noget som helst at sige lige overfor Realiteten af det Spørgsmaal, som det her drejer sig om, navnlig lige overfor den Retsstilling, som vil skabes for selve de fattige. Det Vædringsforslag, som Mindretallet stiller, har altsaa denne Betingelse om de 5 Mar, som De vide har været omtalt tidligere, at selv om den vedkommende har faaet Understøttelse for, skal han dog have gyldigt Krav paa Eftergivelse, naar han i 5 Mar har kunnet forsørge sig selv, men der er føjet en Betingelse til, idet det første Stykke er at forstaa saaledes, at samtidig ophæves den vilkaarlige Eftergivelsesret. Det er altsaa Vædringsforslaget under Nr. 26, jeg tillader mig at anbefale, og samtidig anbefaler jeg selvfølgelig at stemme imod Flertallets Vædringsforslag under Nr. 24 og endnu mere at stemme mod Underædringsforslaget under Nr. 25.

Jeg kommer dernæst til at omtale et Par Forslag, hvor jeg staaer alene, men hvor min Stilling derfor ikke, jeg vil ikke sige er, men ikke burde være mindre stærk, det er Vædringsforslagene under Nr. 11,